

Kaj se je pripetilo Štrku na lovu.



a poznate zajca, ne dvomim. In če bi rekel komu izmed vas: opiši mi zajčka!... bi hitro zbral svojo prirodoslovno učenost in mi pričel praviti s prirojeno vam žlobudravostjo:

„Zajec je zgoraj rjavosiv, spodaj bel. Uha so daljša kot glava in so na koncu črna. Velike oči pokrivajo kratke očesne vejele deloma, zgornja ustnica je razklana i. t. d.“

Našel bi mi še druge zajčje posebnosti in mi pripovedoval o njegovem življenju.

Toda vprašam vas: kdo med vami mi ve povedati, kakega pomena je za zajčje življenje prvi september vsacega leta?

„Ej, kakšnega!“ si mislite v svojih glavicah, kjer se porajajo tolikokrat neumni, bedasti ali pa naivno-smešni načrti.

„Kakšnega neki? Vender ne družega kakor vsi drugi celega leta — —“

A zajci izkusijo vsako leto, da bi morali podčrtati prav za prav z debelim, rudečim svinčnikom v koledarju prvi dan septembra, začetek svojega neprijetnega življenja. Ne trdim sicer, da si vtisnejo v spomin pomen tega dneva, tako da bi rekli drugo leto na predvečer prvega septembra, pasoč se na mastni, bogati paši:

„Ah, bratci, najejmo se še danes v miru in zadovoljnosti, saj se pričnó jutri težave in nadloge našega bednega, zemeljskega žitja.“

Ne!

Ravno nasprotno sem prepričan, da ne misli nobena teh dolgouhih živali med letom na prvi dan septembra.

Kako tudi?

Položite roko na srce in mi povejte po resnici, koliko vas je, ki mislijo med igrami na svoje domače naloge, naj si bodo lepopisne, računske ali slovnične.

Tako delajo tudi zajčki, ko se podé po mladi volnati deteljici v mehkih, toplih pomladanskih ali jasnih, zvezdnatih poletnih nočeh.

Kdo bi si grenil sladke urice življenja s tožnimi vsakdanjimi skrbmi? Naposled ni september na spomlad in tudi ne v začetku poletja.

Toda enkrat pride.

Lovci se ga veselé in se pripravljajo nanj. Zadnje dni avgusta se vadijo v streljanju, se dobrikajo psom, jim mečejo kruha ter jih kličejo s prilizljivim glasom, a ko napočí oni za zajčje življenje pomembni dan, se odpravijo ž njimi v gozd. Čez nekaj minut že čujete veselo lajanje in bevkanje-psov med bodečim brinjem, igličastim borovjem in belimi brezami ter vidite vohajoče pse, kako se podé, gobec ob tleh držeč, čez trnje in kamenje, čez rjavo ilovico in dišečo, vse leto cvetočo reso.

Marsikak brezskrben zajec pusti takrat življenje na križišču potov.

Vidite jih potem na vratih mestnih mesnic z razparanim trebuhom in okrvavljenim hrbtom...

Starejši, previdnejši zajci se spomnijo, da je prišel čas njihovega preganjanja, zapusté njive in parobke gozdov, se umaknejo globoko v gozd in se zarijejo v goščo zarastenih, s sreboto in kopinjem prepletenih drag, skrivajoč se pred psi.

Tudi Štrk je bil lovec. Toda ni bil postaven, zakonit lovec z lovsko pravico, ki bi smel očitno nositi puško in pobijati žival. Imel ni psa. Čemu le? Da bi ga izdal, mislite . . . ?

Za to je bil Štrk prepameten.

Saj se dobi zajec tudi po letu brez psa. Človek mora samo poznati zajčje življenje. Naj ga izžene pes še tako daleč v grmju, gotovo pride na pot in po potu na križišče. No, tu ga je treba počakati.

In še nekaj! Mestni lovci navadno ne poznajo pravih zajčjih potov, se postavijo narobe in čakajo — zaman. Tako je imel Štrk, ki je poznal gozd in zajca bolj kot samega sebe, lepo priliko, postaviti se vedno na najboljše križišče.

Psi so izgnali, zalajali, gonili . . . Iz Štrkove puške se je zablisknilo in zakadilo — —

Lovski tat!

Od vseh strani so leteli lovci s pravico na kraj, odkoder se je čul pok. Zagledali so na tleh svežo kri in zajčjo dlako, a njega, ki je to učinil, ni bilo nikjer. Ugibali so, kdo bi bil in kam bi bil bežal, med tem pa se jim je nedaleč od njih v stelji skrit smejal Štrk in poslušal njihove pogovore.

Ne tajim sicer, da niso nikdar sumili Štrka.

A kaj so mu hoteli?

Zajca je spravil med vejevjem kakega drevesa in šel ponoči ponj, sam pa je prišel, puško skrivši pod suknjo, čez njive v vas.

Po zimi pa ni potreboval pomoči njihovih psov in se ni zabil postavljati na križišča, ker je sledil v snegu zajca. Ako je vodil sneg v kako drago, je šel okoli drage, da je videl, če pelja ven. Ako ne, je znal, da tiči zajec v dragi. Stopal je torej previdno korak za korakom za sledom in prišel čisto čisto do njega ter mu upihnil življenje. Če mu je ušel, ga je zasledoval iz drage v drago, dokler ni bil njegov. (Konec prih.)



Spomin.

Stal ob bistri reki,
Zrl sem v nje valove,
Od vasi domače
Sem jih krepko plove

Valček je za valčkom
Hitel nemo dalje,
Žalosten spomin pa
Meni v srcu vstal je.

Videl sem ob reki
Kočico mi znano,
Ki sem jo zapustil
Že v mladosti rano.

Videl sem, da mati
V revni, borni koči
Za zgubljenim sinom
Bridke solze toči.